

KIND VAN HET CHELSEA HOTEL

een onverwacht weerzien met Michel Auder

Als jong meisje woonde Liesbeth Abraham, restaurator van het Frans Hals Museum, in het roemruchte Chelsea Hotel in New York. Dat was begin jaren 70, toen ook kunstenaar Michel Auder er huurde. Na ruim 40 jaar zagen ze elkaar totaal onverwacht terug in Haarlem omdat Auder hier exposeerde.

Michel Auder
Large As Life
De Hallen Haarlem
20 september — 30 november
2014

De Hallen Haarlem presenteerde een grote solotentoonstelling met de Frans-Newyorkse filmmaker en kunstenaar Michel Auder (1945), die lang onder de radar van het grote publiek is gebleven. Auder is een onvermoeibaar chroniqueur die sinds de jaren '60 met zijn camera's — van Super 8 tot iPhone — gebeurtenissen in zijn omgeving en in het leven van zijn kunstenaarsvrienden vastlegt. Oorspronkelijk beïnvloed door de Franse Nouvelle Vague, ontwikkelde hij een eigen filmgenre dat pingpongt tussen dagboekachtige homevideo en experimentele speelfilm.

Haar zevende verjaardag vierde Liesbeth Abraham op Curaçao, waar ze opgroeide, maar haar achtste op Manhattan, in het Chelsea Hotel. We schrijven 1970. Haar moeder, antropoloog van beroep, vond namelijk dat het gezin in New York moest wonen. Ze was er op vakantie geweest en keerde terug in de overtuiging dat ze naar het middelpunt van de wereld was gereisd. Dáár wilde ze leven. Liesbeths vader, psycholoog, zag het ook wel zitten omdat hij daar zijn studie zou kunnen vervolgen. Via de bevriende Zero-kunstenaar Jan Hendrikse kwamen de Abrahams in het Chelsea Hotel terecht, waar je goedkoop kon wonen. Tot haar elfde zou Liesbeth er blijven en over de vloer komen bij een aantal illustre huurders van het fameuze hotel. ‘Er waren daar maar vier kinderen,’ herinnert Liesbeth zich. ‘Behalve mijn zus en ik nog een meisje dat Veronica heette en Alexandra, het dochttertje van Michel Auder en Viva. Als mijn ouders niet thuis waren gingen we altijd naar hen toe. Het waren heel lieve en hartelijke mensen. Viva was in die tijd een beroemdheid, ze was een Andy Warhol Superstar. Wat Michel deed, daar had ik geen idee van. Zoals heel veel dingen in het Chelsea Hotel enorm vaag waren in de jaren. Bijvoorbeeld die keer dat Michel en Viva me naar boven riepen. Ze hadden iemand op bezoek, die mij graag iets in het Nederlands wilde horen zeggen. Ik deed wat me gevraagd werd, vervolgens werd ik bedankt en kon ik weer gaan. Het was een super verlegen man die daar op de bank zat en achteraf gezien moet dat Andy Warhol geweest zijn. Ik voelde aan de spanning dat het een heel belangrijk iemand was voor Michel en Viva. En als ik eraan terugdenk, zie ik een Warhol-achtige gedaante voor me, maar in die tijd wist ik natuurlijk nog helemaal niet wie hij was. Ook op andere momenten merkte ik vooral aan het gedrag van mensen dat er weer een beroemdheid in het hotel was. Dan stonden we in de lift en zag ik aan mijn moeder dat die andere persoon die instapte niet zomaar iemand was. Naderhand zei ze dan bijvoorbeeld: ‘Dat was de drummer van de Rolling Stones!’

Voor ons kinderen was het Chelsea Hotel echt fantastisch, een heel fijne en veilige plek. Er werd ongetwijfeld veel drugs gebruikt en dat soort dingen, maar daar werden wij als kinderen nooit aan blootgesteld. We stonden op een voetstuk, want het waren de jaren zeventig, de jaren van de ‘spelende

mens’ en de creativiteit. Elke tekening die we maakten werd ingelijst. Wij hadden het idee dat alles wat we bedachten bijzonder was, door hoe iedereen met ons omging. Zoals de componist George Kleinsinger. Hij wilde mij als meisje uit de tropen zijn appartement laten zien omdat hij daar een soort jungle van had gemaakt met heel veel planten en bijzondere dieren. Vooral reptielen zoals leguanen, slangen en schildpadden. Net toen ik daar was, werd Kleinsinger gebeld door een dieren tuin met de vraag of ze van hem een heel bijzondere schildpad konden krijgen. Hij antwoordde: ‘Wacht even, ik overleg het met mijn adviseur’. Toen draaide hij zich naar mij en vroeg: ‘Wat denk jij? Is dat beestje happy bij mij of kan ik het beter naar de dieren tuin laten gaan?’ Wist ik veel! Dus zei ik maar: ‘Volgens mij heeft hij het hier wel heel fijn.’ Kleinsinger ging terug naar de telefoon en zei: ‘Sorry, mijn adviseur denkt dat het beter is dat de schildpad hier blijft.’ En zo geschiedde. Ik voelde me natuurlijk verschrikkelijk belangrijk en wijs.

Dat Michel Auder toentertijd al constant films en video's maakte — waarmee hij nu wereldwijd exposeert — dat had ik allemaal niet zo in de gaten. Ik weet alleen dat Michel en Viva steeds maar weer de video van de geboorte van Alexandra opzetten als ze even niet wisten wat ze met ons aan moesten. Die hebben we wel honderd keer gezien. In mijn laatste jaar in New York, ik was elf, was ik helemaal verliefd op Michel. Hij hoorde bij Viva, maar ook een beetje bij mij, vond ik. Michel had dat wel door en ging daar heel leuk mee om. Dan zei hij: ‘I will wait for you,’ in dat grappige Franglais van hem. Nadat we in 1973 naar Nederland vertrokken, heb ik Michel en Viva nooit meer gezien. Ze werden een dierbare herinnering uit een fantastische tijd. Totdat ik opeens een tentoonstellingsagenda voor De Hallen onder ogen kreeg, waarop een overzichtsexpositie van Michel Auder stond aangekondigd. Ik was werkelijk stomverbaasd! Ik wist amper dat hij kunstenaar was, laat staan een zo langzamerhand wereldberoemde. Nooit, nooit, nooit had ik verwacht hem terug te zien. En al geloof ik niet dat Michel zich mij net zo goed kon herinneren als ik hem, het was evengoed ongelooflijk bijzonder om hier op de Grote Markt na veertig jaar met hem te praten over die unieke jaren in New York, die voor ons allebei zo belangrijk zijn geweest. Op heel verschillende manieren, maar toch.'

De iconische gevel van het Chelsea Hotel in New York, waar door de jaren heen talloze beroemde kunstenaars, schrijvers en muzikanten hebben gewoond. Naast hotelkamers waren er veel gemeubileerde appartementen, die je voor weinig geld kon huren voor langere tijd.

Larry Rivers
Dutch Masters and Cigars III
1963
Olieverf en collage op board en canvas 96 x 67 3/4 inches

'Dit schilderij van Larry Rivers, of in elk geval eentje uit deze serie, hing in de lobby van het Chelsea Hotel. Ik was er helemaal gek op, stond er altijd naar te kijken. Dat het *Dutch Masters* heet, maakte me heel trots om Nederlandse te zijn, hoewel ik toen nog nooit in Nederland was geweest.'